

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Перник, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЛОРА Р. СТЕФАНОВА

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
като разглежда докладваното от ЛОРА Р. СТЕФАНОВА Гражданско дело № 20231700100693 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по иск с правна квалификация чл. 432 от КЗ, във вр. с чл. 498, ал. 3, във вр. с ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 45, във вр. с чл. 52 от ЗЗД и по чл. 497 от КЗ, във вр. с чл. 86 от ЗЗД.

Образувано е по искова молба от А. Г. Г., ЕГН ***** от *** срещу „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, булевард Витоша № 89Б.

Ищецът твърди на *** около 19.35 ч. в района на община ***, Г.А.М. при управление на лек автомобил „Фиат 500“, с рег. № ***, собственост на Е.М.И., на път първи клас I-6, 64 км, посока от *** към *** е застигнал и ударил отзад попътно движещ се велосипедист – Г.Д. Г., с ЕГН *****, като в следствие на удара последният претърпял тежки травматични увреждания, несъвместими с живота – многофрагментно счупване на черепа с контузия на мозъка, счупване на ребра в дясно с разкъсване на черния дроб и контузия на белите дробове и счупване дясно бедро, в следствие на които починал на мястото на ПТП. Сочи, че ПТП е настъпило по вина на водача на лекия автомобил, поради нарушение на чл. 5, ал. 1 от ЗДвП, който предвижда, че всеки участник в движението по пътищата с поведението си не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората и да причинява имуществена вреда.

Излага, че Г.Д. Г. е негов баща, като между двамата е имало много силна връзка. Твърди, че е преживял изключително болезнено внезапната и трагична смърт на баща си, като е изпитвал нестихващи душевни болки и страдания. Сочи, че е загубил човека, който е бил негова основна опора, с който е прекарвал голяма част от свободното си време и от който е търсел и получавал съвети във всички сфери на живота.

Сочи, че към момента на настъпване на ПТП лек автомобил „Фиат 500“, с рег. № *** е бил застрахован по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена в застрахователна полица № ***, сключен с „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД. Твърди, че е заявил пред ответника застрахователна претенция с вх. № ***, въз основа на която е образувана преписка по щета № ***, по която са представени всички изискуеми документи, като ответникът не се произнесъл по искането.

Счита, че претърпените от него неимуществени вреди, в резултат на смъртта на баща му, могат да бъдат справедливо обезщетени със заплащане на обезщетение в размер на 200000 лв.

Искането към съда е да осъди ответника да му заплати сумата от 200000 лв., представляваща застрахователно обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективирана в застрахователна полица № *** за претърпените от него неимуществени вреди в резултат на смъртта на Г.Д. Г., настъпила на *** в следствие на ПТП, причинено на *** от Г.А.М. при управление на лек автомобил „Фиат 500“, с рег. № ***, ведно със законната лихва, считано от 17.07.2023 г. до окончателното плащане. Заявена е претенция за присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е подаден писмен отговор. Ответникът счита иска за допустим. Оспорва го изцяло по основание и по размер.

Оспорва твърдения механизъм на настъпване на ПТП, както и за причиняване на телесните увреждания на пострадалото лице и причинната връзка между тях и последвалата смърт. Оспорва наличието на емоционална връзка между ищеца и неговия баща, както и вида, характера и интензитета на претърпените от него неимуществени вреди. Оспорва размера на претендираното обезщетение, като го счита за прекомерен.

При условията на евентуалност заявява възражение с правна квалификация чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, като сочи, че с действията си пострадалото лице е допринесло за настъпване на ПТП, респективно за последиците от него. Соци, че то не е спазило изискванията за движение в специално предназначена за велосипеди пътна лента или алея, или върху пътния банкет отдясно по посоката на движението или възможно най-вдясно на пътното платно, както и че не е било снабдено с устройство за излъчване на бяла или жълта добре различима светлина отпред и червен светлоотразител отзад, както и с бели или жълти светлоотразяващи елементи отстрани на колелата на велосипеда и не е било със светлоотразителна жилетка.

Оспорва иска за присъждане на законна лихва.

Искането към съда е да отхвърли изцяло предявения иск, евентуално да намали определеното обезщетение, поради наличие на съпричиняване от пострадалото лице.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощника си – адв. Н. поддържа иска, така както е предявен. Моли съда да го уважи и да присъди направените разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание ответникът, чрез юрисконсулт К. поддържа писмения отговор. Счита предявения иск за неоснователен и моли съда да го отхвърли. Претендира присъждане на направените разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК обсъди събраните по делото доказателства, намери следното:

Ищецът е надлежно легитимиран да предяви иска, тъй като е син на пострадалото лице/удостоверение за наследници изх. № ***/ и съответно е от кръга на правоимащите лица, посочени в чл. 493а, ал. 3 от КЗ. Спазено е и специалното изискване на чл. 498, ал. 3, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 380 от КЗ – ищецът, в качеството си на увредено лице е отправил до застрахователя – ответник по делото, писмена претенция за изплащане на обезщетение с вх. № ***, нередовностите, в която са отстранени с писмо вх. № *** и в три-месечния срок по чл. 496, ал. 1 от КЗ, изтекъл на 17.10.2023 г. не е извършено плащане.

Разгледан по същество е искът е частично основателен.

Видно от удостоверение за наследници изх. № *** на община *** ищецът е син на Г.Д. Г., ЕГН *****.

От медицинско свидетелство за смърт № *** и препис-извлечение от акт за смърт № *** на община *** се установява, че Г.Д. Г. е починал на *** в 19.30 ч., в резултат на многофрагментно счупване на черепа, контузия на мозъка, счупване на ребра вдясно, контузии на белите дробове, разкъсване на черния дроб и дясно бедро, причинени при пътно-транспортно произшествие между управлявания от него велосипед и лек автомобил, настъпило на *** в землището на гр.***, път I-6, 64 км.

Представени са констативен протокол за ПТП с пострадали лица № *** от ***, скица на ПТП към него и карта за регистрация на ПТП, в които е отразено, че пътно-транспортното произшествие е причинено от Г.А.М. при управлението на лек автомобил марка „Фиат 500Л“, с рег. № ***, поради отсъствие на внимание към уязвимите участници в движението – правомерно движещия се велосипедист – Г. Г., който загива на място.

Признато за безспорно между страните и видно от представената справка в информационен център за услуги, е обстоятелството, че за периода от *** до ***, за лек автомобил с рег. № *** е имало валидно сключена с „ДЗИ Общо застраховане“ АД задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, за която е съставена застрахователна полица № ***.

По делото е назначена и приета съдебно-автотехническа експертиза, изготвена от вещото лице Б. В., която съдът кредитира, като неоспорена от страните, пълна, обективна и обоснована, дадена от експерт с необходимите знания и професионален опит. От нея се установява механизмът на процесното ПТП. То е настъпило на *** в тъмната част на денонощието на ПП I-6, като автомобилът „Фиат 500Л“, с рег. № *** при движение със скорост около 69 км/ч, с траектория около средата на прилежащата му пътна лента е започнал да застига движещия се с около 11 км/ч пред него велосипедист. Последният е попаднал в двулуксовата зона на осветеност, осигурена от късите светлини на МПС към момента, когато дистанцията между участниците е над 70 метра. При избраните траектории и скорости, в района на км 64+, МПС е застигнало велосипедиста, като на разстояние от около 1 метър вляво от десен завой на платното за движение е настъпил заден удар между задното колело на велосипеда и предната част на автомобила, който е прав и концентричен, като при него велосипедът е отхвърлен напред, а велосипедистът осъществява контакт с предния капак и се отхвърля нагоре,

като гърбът и главата му контактуват с предното стъкло по цялата му височина, достигайки до ръба на тавана. При следващата фаза от удара, тялото е отхвърлено в посока извън пътното платно.

Вещото лице е приело, че при конкретните условия водачът на МПС е разполагал с възможност да предотврати ПТП както чрез действия за намаляване на скоростта си, така чрез заобикаляне на велосипедиста, което е било възможно дори без навлизане в насрещната пътна лента. Констатирало е, че техническата причина за настъпване на ПТП е липсата на реакция за спиране и/или отклонение наляво от страна на водача на МПС, в условия при които той е разполагал с възможността да забележи велосипедиста в момент, когато дистанцията между тях е била по-голяма от необходимото разстояние за изпълнение, на която и да било от двете маневри. Становището на експерта е, че велосипедистът не е разполагал с възможност да предотврати ПТП.

Установил е, че скоростта на движение на МПС е била 68.94 км/ч, при която спирачният му път е 67.06 м. Водачът му е имал възможност да забележи велосипедистът при дистанция между двамата от 70 м, като необходимото разстояние за намаляване на скоростта до тази на велосипедиста е било 53 м. Той не е предприел действия за спиране и/или отклонение наляво от коридора на велосипедиста, като е разполагал физически с такава възможност. Експертът не е установил данни за наличието на устройство за излъчване на светлина, което да е било монтирано където и да било на велосипеда, както за други светлоотразителни елементи по него, с изключение на 4 бр. такива – ясно-отличими по контура на двата му педала. Не е установено и наличието на светлоотразителна жилетка върху тялото на велосипедиста.

По делото е приета и съдебно-медицинска експертиза, изготвена от лекар, със специалност съдебна медицина – доктор К. Ч.. Съдът я кредитира като пълна, обективна и обоснована, дадена от вещо лице с необходимите професионални знания и опит. От нея се установява, че е налице пряка и непрекъсваща се причинна връзка между настъпилото на *** ПТП, причинените на Г.Д. Г. травматични увреждания – многофрагментно счупване на костите на черепа в теменно-тилната област, с разкъсване на твърдата мозъчна обвивка, разкъсване на малкия мозък, кръвонасядане по вътрешната повърхност на меката черепна обвивка в теменно-тилната област, счупване на гръбначния стълб на ниво шести-седми шийни прешлени с разкъсване на междуставните връзки и частично разкъсване на гръбначния мозък, контузия на белите дробове по задните повърхности, счупване на ребра в дясно, кръвоизлив в дясна гръдна кухина, разкъсване на черния дроб, кръвоизлив в коремната кухина, кръвонасядане на мастната капсула на десния бъбрек, счупване на дясна бедрена кост, счупване на костите на лява подбедрица в долна трета, счупване на дясна ключица, охлузване по гръдния кош в ляво, по корема в ляво и лява хълбочна област, охлузване по горновъншна повърхност на дясно рамо, кръвонасядане по задната повърхност на дясно бедро в долна трета и настъпилата смърт на същото лице.

Съдът е събрал гласни доказателства чрез разпит на свидетеля В.Д. Г. – чичо по бащина линия на ищеца. На основание чл. 172 от ГПК при оценката им съдът държи сметка за евентуалната им заинтересованост, като с оглед останалите събрани доказателства по делото, ги счита за обективни и достоверни. От тях се установява, че между ищеца и починалия Г. Г. са били налице нормални взаимоотношения, като между син и баща. Те не са живеели

в едно домакинство, но са били близки и са се виждали. Когато свидетелят пристигнал в дома на брат си във връзка със смъртта му, заварил ищецът да плаче. След това с оглед отдалечеността на местоживеенето си/***/ поддържал връзка с племенника си основно по телефона, като последният не е споделял с него преживяванията и емоциите си.

За уважаване на прекия иск на увреденото лице срещу застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с правна квалификация чл. 498, ал. 3, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 432 от КЗ, във вр. с чл. 45, във вр. с чл. 52 от ЗЗД, в тежест на ищеца е да установи: наличието на валидно сключен договор за застраховка с ответника; настъпването в срока на действие на същия на застрахователно събитие, причинено виновно и противоправно от застрахования и последвалата в причинна връзка с него смърт на пострадалото лице; качеството му на увредено лице и претърпените от него неимуществени вреди, като пряка последица от настъпилата смърт.

Няма спор по делото и е установено от писмените доказателства, че по силата на чл. 477, ал. 2, във вр. с ал. 1 от КЗ към момента на процесното ПТП – *** гражданската отговорност на водача на лек автомобил марка „Фиат 500Л“, с рег. № *** за причинените от него имуществени и неимуществени вреди на трети лица при управлението му, е била застрахована при ответника.

Съгласно нормата на чл. 493, ал. 1, т. 1 от КЗ в качеството си на застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите ответникът дължи обезщетение за причинените от застрахования/деликвента/ на други участници в движението, включително и велосипедисти, неимуществени вреди, а при настъпила смърт – обезщетение се дължи на лицата по чл. 493а, ал. 3, във вр. с ал. 1 от КЗ.

Основание за отговорността на застрахователя е осъществен състав на непозволено увреждане по смисъла на чл. 45 от ЗЗД от застрахования, изразяващо се във виновно и противоправно деяние, във връзка с управлението на МПС, в причинна връзка, с което е настъпила смъртта на друг участник в движението.

Безспорно установено е по делото, че на ***, в тъмната част на денонощието, на път първи клас I-6, 64 км, посока от *** към ***, Г.А.М., при управление на лек автомобил марка „Фиат 500Л“ с рег. № *** е нарушил задължението си по чл. 5, ал. 2, т. 1 от ЗДвП – да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито са водачите на двуколесни пътни превозни средства, както и по чл. 20, ал. 2, изр. 2-ро от ЗДвП - да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението, като при наличие на обективна възможност да намали скоростта до скоростта на движещия се пред него правомерно велосипедист – Г.Д. Г., да спре или да го заобиколи, не е сторил това, като с това е причинил пътно транспортно произшествие – с предната броня на автомобила е ударил задното колело на велосипеда, в резултат на което велосипедистът е получил множество травматични увреждания, станали пряка и непосредствена причина за смъртта му.

Следователно е налице съставът на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД – виновно противоправно деяние, извършено от застрахованото лице. На основание ал. 2 от същата разпоредба вината му се предполага, като по делото не са наведени твърдения и не са ангажирани доказателства за оборване на законната

презумпция.

Ищецът има качеството на увредено лице по смисъла на чл. 478, ал. 2 от КЗ, тъй като по силата на чл. 493а, ал. 3, във вр. с ал. 1 от КЗ като син на починалото лице, той има право да търси застрахователно обезщетение от застрахователя за претърпените неимуществени вреди. По делото се установи, че той е претърпял, такива и че те са в обема на обичайните, които настъпват в резултат на смърт на родител.

С оглед изложеното, настоящият състав намира, че са налице предвидените в закона условия за ангажиране отговорността на ответника в качеството му на застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за заплащане на обезщетение за претърпените от ищеца, в качеството му на увредено лице, неимуществени вреди от настъпилото застрахователно събитие.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост. С Постановление № 4 от 23.XII.1968 г., Пленум на ВС са дадени задължителни указания относно понятието „справедливост“, като е прието, че то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, като при причиняването на смърт от значение са възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди и други.

От разпитания свидетел не се доказва между ищецът и починалия да са били налице отношения, значително отличаващи се с близост, привързаност, съпричастност и подкрепа от обичайните такива между син и баща. Не се установи и ищецът да е преживял особено интензивни или значително продължаващи във времето отрицателни емоции, като последица от загубата на родителя му. Затова съдът приема, че негативните изживявания на увреденото лице са обичайно следващите се такива при смърт на родител. При определяне размер на обезщетението съдът прецени, като завишаващо нивото на страдание, обстоятелството, че загубата на родителя е внезапна и преждевременна, като последният е бил на *** години. От друга страна към този момент ищецът е бил пълнолетен/*** годишен/ и е живял в отделно домакинство, различно от това на неговия баща.

Предвид горното съдът счита, справедливото репарирание на претърпените от ищеца неимуществени вреди може да се постигне с присъждане на обезщетение в размер на 80000 лв.

Съдът намира, за неоснователно възражението на ответника по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалото лице. Съгласно цитираната разпоредба обезщетението може да се намали, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите. От значение за прилагане диспозицията на правната норма е поведение на пострадалото лице, което обективно е допринесло за настъпване на вредите, без да е необходимо то да е виновно. В този смисъл е т. 7 от Постановление № 17 от 18.XI.1963 г., Пленум на ВС.

Не се установи твърдението на ответника пострадалият да е нарушил изискването на чл. 15, ал. 5 от ЗДВП да се движи в предназначена за велосипедисти лента, тъй като то е приложимо само когато такава е налична. В случая в мястото на настъпване на ПТП, не е имало изградена пътна лента или алея за велосипедисти и пострадалият се е движил в банкета на дясната

пътна лента, съгласно правилото на същата законова разпоредба.

Действително се доказва, че в нарушение на чл. 78, ал. 1, т. 3 и т. 5 от ЗДвП и на чл. 80, т. 2 от ЗДвП пострадалият, независимо, че е управлявал велосипед в тъмната част на денонощието и извън населено място, не е изпълнил задължението си да го оборудва с устройство за излъчване на бяла или жълта добре различима светлина отпред и червен светлоотразител отзад, както и с бели или жълти светлоотразители или светлоотразяващи елементи от страни на колелата и не е бил със светлоотразителна жилетка, но не се установи това негово поведение да е в причинна връзка с настъпилото ПТП, респективно с последвалата смърт. От съдебно-автотехническата експертиза категорично се изясни, че водачът на ПТП е имал обективна възможност да възприеме своевременно велосипедиста и избегне ПТП чрез намаляване на скоростта, спиране или заобикаляне, докато последният не е разполагал с такава.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че не са налице предпоставките на чл. 52, ал. 1 от ЗЗД за намаляване на размера на обезщетението за неимуществени вреди, така както е определен от съда.

С оглед горното, предявеният иск следва да се уважи за сумата от 80000 лв. и да се отхвърли за разликата до 200000 лв. За посочената разлика от 120 000 лв. претенцията е неоснователна, тъй като при доказателствена тежест на ищеца, той не установи де е изживял негативни емоции, в резултат на смъртта на неговия баща, отличаващи се с интензитет или продължителност, обуславящи репарирването им с посочената сума.

Ищецът е заявил и акцесорна претенция за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от 17.07.2023 г. – когато е заявил искането си за заплащане на обезщетение пред застрахователя. Отговорността на застрахователя за собствената му забава се урежда с разпоредбата на чл. 397, ал. 1 от КЗ, според която той дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по [чл. 106, ал. 3](#) или изтичането на срока по [чл. 496, ал. 1](#) освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на [чл. 106, ал. 3](#).

В разглеждания случай застрахователната претенция е предявена на 17.07.2023 г. С писмо с изх. № 0-92-9624/25.07.2023 г. ответникът е дал указания за представяне на необходимите документи. Те са представени с писмо на 05.10.2023 г. При това положение сокът по чл. 397, ал. 1, т. 1 е изтекъл на 26.10.2023 г., а по т. 2 – на 17.10.2023 г. Затова обезщетението за забава се дължи от по-ранната дата, а именно 17.10.2023 г. Неоснователно е искането за присъждането му от 17.07.2023 г., тъй като към този момент ответникът не е изпаднал в забава, затова за периода от тази датата до 16.10.2023 г. претенцията следва да се отхвърли.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК в тежест на ответника следва да се възложи заплащането на дължимата по сметка на ПОС държавна такса в размер на 3200 лв., както и разноските за съдебно – автотехническа и за медицинска експертизи, заплатени от бюджета на съда, съразмерно с уважената част от иск в размер на 280 лв.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1 от

ЗАДВ в полза на адвокат М. Н. следва да се присъди адвокатско възнаграждение за предоставената от нея безплатна правна помощ на ищеца, като размера му се изчисли по правилата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. и се присъди частта, съразмерна на уважената част на исковата претенция, а именно 5060.00 лв. Представени са доказателства, че адвокат Н. е регистрирано по ЗДДС лице, поради което върху посочената сума на основание §2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. следва да се добави сумата от 1012.00 лв. – дължим ДДС или общо 6072.00 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 25, ал. 2, във вр. с ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от иска в размер на 240 лв., както и съответната стойност на направените от него разноски за съдебно – автотехническа експертиза в размер на 240 лв.

Мотивиран от изложеното, Окръжен съд – Перник

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 432, във вр. с чл. 498, ал. 3, във вр. с ал. 1 от КЗ, във вр. с чл. 45, във вр. с чл. 52 от ЗЗД и чл. 497 от КЗ, във вр. с чл. 86 от ЗЗД „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, булевард Витоша № 89Б, представлявано от К.Х.Ч. – главен изпълнителен директор и Б.А.В. – изпълнителен директор ДА ЗАПЛАТИ на А. Г. Г., ЕГН ***** от *** сумата от 80000 лв. /осемдесет хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена в застрахователна полица № ***, причинени му в резултат на смъртта на неговия баща Г.Д. Г., ЕГН *****, настъпила на *** в следствие на ПТП, причинено на *** от Г.А.М. при управление на лек автомобил „Фиат 500“, с рег. № ***, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.10.2023 г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над присъдената сума до пълния предявен размер от 200000 лв., както и иска за законната лихва за периода от 17.07.2023 г. до 16.10.2023 г., като неоснователни.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление : гр. София, булевард Витоша № 89Б, представлявано от К.Х.Ч. – главен изпълнителен директор и Б.А.В. – изпълнителен директор ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Окръжен съд – Перник, в полза на бюджета на Съдебната власт сумата от 3200 лв./три хиляди и двеста лева/ - държавна такса върху уважената част от иска и 280 лв./двеста и осемдесет лева/ - разноски за съдебни експертизи, съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗАДВ, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. ГПК „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление : гр. София, булевард Витоша № 89Б, представлявано от К.Х.Ч. – главен изпълнителен директор и Б.А.В. – изпълнителен директор ДА ЗАПЛАТИ на адвокат М. Б. Н. – Т., с личен номер от единния адвокатски регистър при ВАС *****, със служебен адрес: *** сумата от 6072.00

лв./шест хиляди и седемдесет и два лева/, представляваща адвокатско възнаграждение, с включено ДДС за предоставената безплатна правна помощ на ищеца.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК А. Г. Г., ЕГН ***** от *** ДА ЗАПЛАТИ на „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление : гр. София, булевард Витоша № 89Б, представлявано от К.Х.Ч. – главен изпълнителен директор и Б.А.В. – изпълнителен директор сумата от общо 480.00 лв. /четиристотин и осемдесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение и направени разноси, съразмерно с отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Апелативен съд – София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Перник: _____